

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **Ing. D. M.**
bytem B. N. 2332/45, B.
zastoupen Mgr. Alešem Charvátém, advokátem
sídlem Kozí 4, Brno

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna**
sídlem Dominikánské náměstí 1, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. MMB/0263897/2018 ze dne 8.8.2018,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č.j. MMB/0263897/2018 ze dne 8.8.2018, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno-Řečkovice a Mokrý Hora, č.j. MCBRMH/003943/18/2000/REMI ze dne 2.5.2018, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 178 odst. 2 písm. g) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 30.6.2017 (dále jen „stavební zákon“), jehož se měl úmyslně dopustit tím, že v období od 4.5.2017 do 4.6.2017 v rozporu se stavebním povolením č.j. MCBRMH/001719/16/2100/SVDE ze dne 21.3.2016 provedl změny stavby G. 189/36 v B. na pozemku parc. č. x v k.ú. x vybudováním zdiva 3. a 4. NP, věnce nad 3. NP a nad 4. NP, stropní konstrukce nad 3. NP (zdivo z tvárnic YTONG, stropní konstrukce ocelová) s vynecháním otvorů pro budoucí výplně otvorů, osazením ocelových konzol v úrovni 3. NP a 4. NP do obvodového zdiva ve dvorní části objektu, vybudováním krovu na 4. NP, včetně laťování a izolace, osazením střešních oken a téměř kompletního pokrytí střešní krytinou. Dále byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 178 odst. 2 písm. j) stavebního zákona, kterého se jako stavebník měl z nedbalosti dopustit tím, že v období od 15.5.2017 do 31.5.2017 v rozporu s § 134 odst. 4 stavebního zákona neuposlechl výzvy stavebního úřadu č.j. MCBRMH/003350/17/2100/SVDE ze dne 4.5.2017 k bezodkladnému zastavení prací na objektu G. 36 v B. Současně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 178 odst. 2 písm. j) stavebního zákona, kterého se jako stavebník z nedbalosti dopustil tím, že v období od 1.6.2017 do 5.6.2017 v rozporu s § 134 odst. 4 stavebního zákona neuposlechl rozhodnutí stavebního úřadu č.j. MCBRMH/003753/17/2100/SVDE ze dne 19.5.2017, kterým bylo nařízeno zastavení prací na stavbě G. 36 v B.
2. Za spáchání shora uvedených přestupků uložil stavební úřad žalobci podle § 178 odst. 3 písm. c) stavebního zákona pokutu ve výši 200 000 Kč. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

II. Shrnutí žaloby

3. Žalobce předně namítá, že stavební práce realizované v části, která nebyla stavebním povolením povolena, byly prováděny jinou osobou než žalobcem; žalobce jako stavebník realizuje pouze povolenou část stavebního záměru dle vydaného stavebního povolení - žalobce se tak nedopustil porušení stavební kázně. Dle názoru žalobce nebylo ve správním řízení prokázáno, že se žalobce dopustil jednání, v němž jsou spatřovány přestupky kladené mu napadeným rozhodnutím za vinu; správní orgán má přitom v souladu s § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a se zásadou materiální pravdy povinnost ve správním řízení zjistit skutkový stav, o kterém nejsou důvodné

pochybnosti. Zjištění skutkového stavu je tak dle názoru žalobce založeno na dedukcích a úvahách žalovaného o účelovosti tvrzení žalobce, k čemuž žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 125/2004-54 ze dne 27.10.2004. Není přitom povinností žalobce označovat osobu, která nepovolené stavební práce provádí z důvodu možnosti postihu osoby jemu blízké, což žalobce dovozuje z § 55 odst. 4 správního řádu.

4. Dále žalobce považuje uložení pokuty ve výši 200 000 Kč za nedůvodné a nepřiměřené. Stavební úřad se při stanovení pokuty nezabýval osobními a majetkovými poměry žalobce (v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 9/2008-156 ze dne 17.6.2010), byla nadhodnocena společenská nebezpečnost a závažnost přestupků i jejich následků – odůvodnění pokuty tak žalobce považuje za nepřezkoumatelné. Dle názoru žalobce přitom nemohou být okolnostmi podstatnými pro stanovení výše pokuty výška stavby, její kubatura, zastínění, blokování exhalací apod., neboť žádné negativní dopady tohoto druhu nebyly prokázány, zjišťovány ani objasňovány. Ani jakýkoli postup vlastníků sousedních nemovitostí nemůže dle žalobce způsobovat zvýšení společenské nebezpečnosti.
5. Žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a pro nesrozumitelnost.
6. Žalobce také namítá, že napadené rozhodnutí žalovaného je v rozporu s jeho rozhodovací praxí a s legitimním očekáváním, zejména pokud se jedná o výši uložené pokuty; k tomu žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 5/2005-53 ze dne 29.6.2005 a uvádí, že v rozhodovací praxi stavebního úřadu ani žalovaného není znám žádný případ, kdy by fyzické osobě - nepodnikateli byla za obdobné přestupky uložena tak vysoká pokuta.
7. Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

8. Žalovaný se žalobou nesouhlasí, odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považuje za zákonné a přezkoumatelné, a navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
10. Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; rozhodoval bez jednání, neboť byly splněny podmínky podle § 51 odst. 1 s.ř.s.
11. Nejprve bylo třeba se zabývat tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností či vad předcházejícího správního řízení.

12. Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
13. Ve vztahu k obecné rovině žalobní námitky nepřezkoumatelnosti napadeného a jemu předcházejícího rozhodnutí je třeba zmínit, že z výroků napadeného i jemu předcházejícího rozhodnutí je zřejmé, jak bylo ve věci rozhodnuto, přičemž žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí podle zdejšího soudu vypořádal se všemi žalobcem uváděnými námitkami a svá rozhodnutí ve vztahu ke zjištěnému skutkovému stavu dostatečně podrobně odůvodnil. Zdejšímu soudu jsou nosné důvody, na nichž rozhodnutí stojí, jasně patrné a stejně tak samotné žalobní body, jež žalobce uplatnil, dokládají, že i žalobce těmito nosným důvodům dobře porozuměl. Ani o skutkovém stavu, který vzal žalovaný za základ svého rozhodnutí, není v posuzované věci sporu; skutkový stav ze správního spisu vyplývá jednoznačně, i když žalobce nesouhlasí se závěry, které z něj žalovaný a stavební úřad vyvodili.
14. Žalobce vedle obecné námitky nepřezkoumatelnosti namítá nepřezkoumatelnost napadeného a jemu předcházejícího rozhodnutí z důvodu nedostatečného odůvodnění (výše) uložené pokuty. Zdejší soud však neshledal odůvodnění uložené pokuty nepřezkoumatelným, neboť stavební úřad poměrně důkladně výši uložené pokuty odůvodnil a vzal v úvahu jak polehčující, tak přitěžující okolnosti (str. 11 až 14 prvostupňového rozhodnutí), přičemž žalovaný se s tímto odůvodněním v napadeném rozhodnutí ztotožnil (str. 9 napadeného rozhodnutí). Zdejší soud tak shledal napadené rozhodnutí přezkoumatelným.
15. Zdejší soud dále přistoupil k posouzení námitky, podle níž v řízení nebylo žalobci v souladu se zásadou materiální pravdy a se zásadou vyšetřovací prokázáno, že právě on realizoval stavební práce v rozporu se stavebním povolením č.j. MCBRMH/001719/16/2100/SVDE ze dne 21.3.2016 – a tedy že žalobce je pachatelem za vinu mu kladených přestupků; dle tvrzení žalobce tak činila jiná (žalobci blízká) osoba, kterou žalobce neměl povinnost v řízení označit.
16. Podle § 178 odst. 2 písm. g) stavebního zákona se fyzická osoba jako stavebník dopustí přestupku tím, že provede stavbu nebo její změnu v rozporu se stavebním povolením nebo veřejnoprávní smlouvou, oznámeným certifikátem autorizovaného inspektora, opakovaným stavebním povolením anebo s dodatečným povolením stavby.
17. Podle § 178 odst. 2 písm. j) stavebního zákona se fyzická osoba jako stavebník dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 134 odst. 4 stavebního zákona neuposlechne výzvu nebo rozhodnutí k zastavení prací na stavbě.
18. Podle § 2 odst. 2 písm. c) stavebního zákona je stavebníkem osoba, která pro sebe žádá vydání stavebního povolení nebo ohlašuje provedení stavby, terénní úpravy nebo zařízení, jakož i její právní nástupce, a dále osoba, která stavbu, terénní úpravu nebo zařízení

- provádí, pokud nejde o stavebního podnikatele realizujícího stavbu v rámci své podnikatelské činnosti; stavebníkem se rozumí též investor a objednatel stavby.
19. Podle § 152 odst. 1 věta první před středníkem stavebního zákona je stavebník povinen dbát na řádnou přípravu a provádění stavby.
20. V posuzované věci bylo žalobci k jeho žádosti stavebním úřadem vydáno stavební povolení č.j. MCBRMH/001719/16/2100/SVDE ze dne 21.3.2016. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že tímto stavebním povolením byly „*povoleny stavební úpravy za účelem vestavby bytu do podkroví a změny v užívání stavby. Po provedení povolených stavebních úprav měl objekt obsahovat i nadále v 1. NP kanceláře, ve 2. NP měly být dvě bytové jednotky a v podkroví měl být jeden byt.*“ Rozsah následně realizovaných stavebních prací na předmětné stavbě žalovaný, resp. stavební úřad vyhodnotil jako v rozporu s uvedeným stavebním povolením, neboť na stavbě došlo k „*vybudování zdiva 3. a 4. NP, věnce nad 3. NP a nad 4. NP, stropní konstrukce nad 3. NP (zdivo z tvárnic YTONG, stropní konstrukce ocelová), s vynecháním otvorů ve zdivu pro budoucí výplně otvorů, osazení ocelových konzol v úrovni 3. NP a 4. NP do obvodového zdiva ve dvorní části objektu, vybudování krovu na 4. NP, včetně laťování a izolace, osazení střešních oken a téměř kompletního pokrytí střešní krytinou*“. Uvedené skutečnosti žalobce nerozporuje a v žalobě k tomu uvádí, že „*práce realizované žalobcem ... byly a jsou realizovány podle schválené projektové dokumentace a vydaného stavebního povolení, a to pouze v části, která byla řádně povolena. V části, která nebyla povolena, jsou práce prováděny jinou osobou než žalobcem*“.
21. Uvedené tvrzení žalobce však zdejší soud považuje za účelové. Žalobce totiž žádné konkrétní jiné osoby (jiné stavebníky) nezmiňuje a žádá „jiní stavebníci“ neplynou ani ze správního spisu. Naopak součástí správního spisu je jediné stavební povolení (ze dne 21.3.2016) na stavbu (změnu stavby - stavební úpravy G. 36 na pozemku p.č. x k.ú. x), které bylo vydáno žalobci jako žadateli. Žalobce tedy byl povinen dbát na řádné provádění stavby (§ 152 stavebního zákona); tuto povinnost přitom nelze považovat za splněnou, pokud žalobce umožnil, resp. nezabránil jiné (dle tvrzení žalobce jemu blízké) osobě provádět na stavbě stavební práce v rozporu se stavebním povolením. Za takových okolností nelze na jednání žalobce nahlížet jinak, než že provedl změnu stavby v rozporu se stavebním povolením ve smyslu § 178 odst. 2 písm. g) stavebního zákona – je to žalobce jako stavebník, kdo za stavbu nese zodpovědnost. Nad rámec uvedeného zdejší soud uvádí, že § 55 odst. 4 správního řádu lze aplikovat toliko ve vztahu k odepření výpovědi. I kdyby tedy stavbu v rozporu se stavebním povolením uskutečňoval někdo jiný, je to žalobce, jako stavebník stavby, kdo je za to odpovědný.
22. Navíc nelze přehlédnout, že stavební práce prováděné v souladu se stavebním povolením a stavební práce realizované v rozporu s ním nejsou slučitelné - není totiž možné, aby žalobce prováděl vestavbu bytu do podkroví (3. NP) v situaci, kdy „jiná“ osoba postaví plnohodnotné 3. NP a na něj navazující 4. NP, včetně střešní konstrukce se střešními okny a stavebních příprav pro balkonové konstrukce. V hodnocení a závěrech žalovaného a stavebního úřadu tak nelze spatřovat nelogické a z okolností případu nevyplynající dedukce ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 125/2004-54 ze dne 27.10.2004. Tvrzení žalobce o jeho neangažovanosti na stavebních pracích na objektu G. 36

nelze uvěřit tím spíše s ohledem na další procesní vývoj, kdy žalobce podal ke stavebnímu úřadu žádost o vydání dodatečného stavebního povolení na předmětnou „rozestavěnou“ stavbu, jak zdejší soud zjistil ze své úřední činnosti (z řízení o žalobě ve věci sp. zn. 62 A 161/2018).

23. Pokud tedy je ze skutkových okolností zřejmé, že žalobcem tvrzená část stavební činnosti realizovaná v souladu se stavebním povolením nemohla být provedena současně se zbývajících stavební činností, pak nelze dospět k závěru, že žalobce jako stavebník naplnil povinnosti podle § 152 stavebního zákona, zejména pak podle odstavce 1 tohoto ustanovení, čímž došlo ke spáchání uvedených přestupků. Provádění šetření a dokazování toho, kdo vystavěl 3. a 4. NP domu, by tak bylo zcela proti smyslu stavebního zákona. Za tohoto stavu zdejší soud nemůže přisvědčit žalobci v tom, že žalovaný porušil zásadu materiální pravdy podle § 3 správního řádu, dle které postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, ani zásadu vyšetřovací zakotvenou v § 50 odst. 3 správního řádu, podle níž je správní orgán v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Obě uvedená ustanovení stavební úřad i žalovaný dodrželi.
24. Žalobce dále zpochybňoval výši uložené pokuty. Z obsahu žaloby je zřejmé, že žalobce nenavrhuje upuštění či snížení uložené pokuty podle § 78 odst. 2 s.ř.s. Zdejší soud tak přistoupil k posouzení přiměřenosti uložené pokuty pouze z hlediska zákonnosti. Při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační (rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Afs 1/2012-36 ze dne 3.4.2012).
25. V posuzované věci lze podle § 178 odst. 3 stavebního zákona za spáchání přestupku podle § 178 odst. 2 písm. g) stavebního zákona uložit pokutu do 500 000 Kč a za spáchání přestupku podle § 178 odst. 2 písm. j) stavebního zákona pokutu do 200 000 Kč. Stavební úřad uložil žalobci za spáchání celkem tří výše označených přestupků pokutu ve výši 200 000 Kč. Jak vyplývá z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, při stanovení výše pokuty stavební úřad přihlížel *„zejména ke způsobu spáchání a následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele“*. Stavební úřad přitěžující okolnosti spatřoval zejména v naplnění dvou skutkových podstat přestupků jednáním žalobce (jedné dokonce opakovaně), v citelném zásahu do práv sousedů či v pohnutce spočívající v získání majetkového prospěchu; současně stavební úřad konstatoval, že polehčující okolnosti neshledal (str. 12 až 14 prvostupňového rozhodnutí).
26. Pokud žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 9/2008-156 ze dne 17.6.2010 namítá, že se žalovaný, resp. stavební úřad nezabývali osobními a majetkovými poměry, pak mu zdejší soud nemůže dát za pravdu. K majetkovým poměrům žalobce se stavební úřad v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí explicitně vyjádřil,

neboť uvedl, že „[s]tanovenou výši pokuty neshledal správní orgán jako likvidační či nepřiměřenou majetkovým poměrům obviněného. Vzhledem k hodnotě původní části objektu G. 189/36 a rozsahu nově vybudovaných konstrukcí lze hodnotit finanční zázemí obviněného jako nadprůměrné“; stavební úřad tak postupoval v souladu se závěry posledně uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Žalobce proti těmto závěrům v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ničeho nenamítá a zcela obecně tak činí až v podané žalobě, aniž by konkrétně uvedl jakoukoliv skutečnost, která by tyto závěry zpochybňovala. Pouhá skutečnost, že žalobce má čerpat na stavbu hypotéku, závěry správních orgánů o jeho nadprůměrném finančním zázemí nijak nezpochybňuje.

27. Brojí-li žalobce, opět poprvé až v žalobě, proti tomu, že jako okolnosti významné pro stanovení výše pokuty byly považovány parametry stavby (především její výška, kubatura, zastínění a blokování exhalací), pak tyto skutečnosti stavební úřad v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl v rámci popisu změn stavby prováděných žalobcem (str. 11 prvostupňového rozhodnutí), aniž by tyto skutečnosti měly na rozhodování o výši pokuty jakýkoli vliv. Pokud stavební úřad nad rámec úvah o výši uložené sankce toliko uvedl, že o intenzitě zásahu do práv vlastníků sousedních nemovitostí nepovolenými změnami předmětné stavby svědčí jejich procesní aktivita v podobě upozornění stavebního úřadu a podání návrhu na předběžné opatření k příslušnému soudu, ani tato skutečnost nebyla pro stanovení výše pokuty rozhodující.
28. Zdejší soud tak shledal odůvodnění uložené pokuty dostatečným a nevybočujícím z mezí zákona. Ani tuto žalobní námitku tak zdejší soud neshledal důvodnou.
29. Konečně žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je, především ve vztahu k výši uložené pokuty, v rozporu s dosavadní rozhodovací praxí žalovaného, resp. stavebního úřadu, čímž bylo zasaženo do legitimního očekávání žalobce.
30. Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
31. Jak k zásadě legitimního očekávání uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 6 Ads 88/2006-159 ze dne 24.2.2010: „*správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán*“. Žalobce však v posuzované věci opět ponechal tuto žalobní námitku ve zcela obecné rovině, přičemž takto formulovanou námitkou se soud může zabývat také jen v obecné rovině. Soudní řízení správní je totiž ovládáno dispoziční zásadou. Je tedy na žalobci, aby v podané žalobě nastavil referenční rámec přezkumu správního rozhodnutí, jímž je soud vázán (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Azs 92/2005-58 ze dne 20.12.2005). Míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho. Pokud tedy žalobce blíže nespecifikuje, z čeho uvedené závěry o ustálené rozhodovací praxi stavebního úřadu či žalovaného dovozuje a žalovaný současně na základě rozumných tvrzení o výjimečném postupu žalobce tvrdí, že

rozhodnutí v obdobné věci vydáno nebylo, pak zdejšímu soudu nezbyvá, než i tuto žalobní námitku označit za nedůvodnou. Za daných okolností nemůže být rozhodné, zda je žalobce nepodnikající fyzickou osobou či nikoliv.

32. Zdejší soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Zdejší soud tedy žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náhrada nákladů řízení

33. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 6.2.2020

David Raus v.r.
předseda senátu

